

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/21/2017
Identifikačné číslo spisu: 5111010712
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5111010712.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 28. júna 2017 v Bratislave v trestnej veci obvineného V. I., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 188 ods. 1 Trestného zákona a iné, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 1T/84/2011, o dovolaní obvineného V. I. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012 a proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného V. I. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/84/2011, zo 4. júna 2012 (č. l. 882) boli uznaní za vinných

- obvinený V. I., v bode I. rozsudku, zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 188 ods. 1 Trestného zákona, v bode II. rozsudku, z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, v súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a v bode III. rozsudku, z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona,

- obvinený D. I., v bode I. rozsudku, zo zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 188 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

I.

dňa 28. mája 2010 v čase asi o 03:55 hod. v meste Trinec - Staré mesto, na ul. Staroměstskej, okres Frýdek Místek, Česká republika, na parkovisku taxi služby v blízkosti vjazdu na autobusové stanovisko po tom, čo krátko predtým V. I. zisťoval u vodiča taxi služby I. G. možnosti odvozu taxikom a možnosť platenia eurami, po následnej konzultácii s D. I., ktorý stál v blízkosti tohto vozidla, prišiel späť k vozidlu taxislužby a po otvorení ľavých predných dverí osobného motorového vozidla zn. Volkswagen

Passat, registračnej značky A., fyzicky napadol na mieste vodiča sediaceho I. G. tak, že ho dvakrát udrel päšťou do tváre a z odkladacieho priestoru v ľavých predných dverách vozidla odcudzil peňaženku s dokladmi a finančnou hotovosťou vo výške 5 650 Kč a dal sa na útek, pričom I. G. v snahe zabrániť mu v úteku ho dobehol, chytil za rukáv mikiny, kedy ho však V. I. udrel päšťou do krku do zadnej časti hlavy, vyšmykol sa mu a aj za pomoci D. I., ktorý I. G. chytil zozadu za mikinu, spoločne bežali k naštartovanému osobnému motorovému vozidlu značky Škoda Octavia striebornej farby, bez evidenčného čísla, do ktorého V. I. nasadol na mieste vodiča a D. I. na miesto spolujazdca a z miesta ušli, čím I. G. spôsobili škodu v celkovej výške 6 500 Kč,

II.

dňa 23. januára 2011 v čase asi od 10:40 hod. do 13:00 hod. v obci W., okres Y., po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov v miestnom pohostinstve zv. „O.“, počas svojich troch návštev tohto pohostinstva v uvedenom čase sa slovne vyhrážal J. C. zabitím a vyhodnením pohostinstva do vzduchu, že ona uvidí, kto je to I., nadával jej, že je piča a kurva, pričom ona z jeho správania mala strach o svoj život, následne z pohostinstva odišiel po ceste smerom na horný koniec obce, kde ešte pred pohostinstvom na zaparkovanom osobnom motorovom vozidle zn. Peugeot Partner, ev. č. Y., nezisteným predmetom prepichol ľavú pneumatiku zn. Nokian 175/70 R14, potom päšťou rozbil ľavé spätné zrkadlo a následne nezisteným predmetom prepichol zadnú ľavú pneumatiku zn. Matador 175/70 R14, čím majiteľke vozidla J. C. spôsobil škodu vo výške 462,62 Eur,

III.

dňa 12. októbra 2010 v čase o 19:02 hod. na čerpacej stanici v Čadci - Podzávoze zo stojanu č. 4 natankoval do osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia ev. č. ZA 487 CA benzín Super 95 natural v hodnote 30,01 € a následne z čerpacej stanice odišiel bez zaplatenia, čím spôsobil obsluhu čerpacej stanice N. C. škodu vo výške 30,01 €, napriek tomu, že dňa 16. marca 2010 sa dopustil priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, za ktorý bol rozhodnutím Obvodného úradu v Čadci, odboru všeobecnej vnútornej správy, číslo konania PS 210/2010-SI zo dňa 1. júla 2010, právoplatným dňa 3. augusta 2010, uznaný vinným a bola mu uložená pokuta vo výške 100 €.

Za to bol obvinenému V. I. uložený podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Obvinenému D. I. súd uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, výkon ktorého mu podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona podmienene odložil s tým, že podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu s probačným dohľadom nad jeho správaním na 3 (tri) roky, vykonávaným jedenkrát za kalendárny polrok, podľa konkrétneho určenia probačného a mediačného úradníka, počnúc právoplatnosťou rozsudku.

Podľa § 51 ods. 4 písm. c/ Trestného zákona obvinenému D. I. súd uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodenému I. G..

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku obvinenému V. I. súd uložil povinnosť nahradiť poškodeným, a to J. C., nar. X. N. XXXX v Q., trvale bytom W. č. XX, okres Y., škodu vo výške 300 € a N. C., nar. XX. Z. XXXX v Q., trvale bytom U. - C. č. XXX, škodu vo výške 30,01 €.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zároveň uložil obvinenému V. I. a D. I. povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému I. G., nar. XX. N. XXXX v U., Q., trvale bytom U., X. I. č. XXX, Q., škodu vo výške 6 500 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený V. I. odvolanie smerujúce proti výroku o vine a výroku o treste.

Krajský súd v Žiline na verejnom zasadnutí rozsudkom, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012 zrušil postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/84/2011, zo 4. júna 2012 vo vzťahu k obvinenému V. I. vo výroku o vine pre skutok pod bodom 2/ právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, vo výroku o treste vo vzťahu k obvinenému V. I. a vo výroku o náhrade škody v časti uloženej povinnosti obvinenému V. I. nahradiť poškodenej J. C. škodu vo výške 300 €.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému V. I. uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona úhrnný rest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Postupom podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku obvineného V. I. oslobodil spod bodu 2/ obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina, sp. zn. 4Pv/26/2011, z 28. júna 2011, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obvinený stíhaný (č. l. 987).

Okresný súd Žilina uznesením z 3. júna 2014, sp. zn. 1Nt/22/2013, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku, § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. povolil obnovu konania v prospech obvineného V. I., ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/84/2011, zo 4. júna 2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012 a zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/84/2011, zo 4. júna 2012, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012 vo výroku o treste obvineného V. I. (č. l. 1094).

Rozsudkom Okresného súdu Žilina z 30. júla 2014, sp. zn. 1T/84/2011, bol obvinenému V. I. za zločin lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 188 ods. 1 Trestného zákona a za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona, z ktorého spáchania bol uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/84/2011, zo 4. júna 2012 ,v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012, uložený podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody obvinený zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (č. l. 1146).

Krajský súd v Žiline rozsudkom, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014, podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/84/2011, z 30. júla 2014 a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvineného V. I., riadiac sa ustanovením § 166 Trestného poriadku po povolení obnovy konania pri nezmenenom výroku o vine a pri nezmenenom výroku o náhrade škody uložil obvinenému podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého obvineného V. I. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia (č. l. 1172).

Proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014 a proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012, obvinený V. I., prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Zdenky Hruškovej, advokátky v Žiline, podal dovolanie (č. l. 1322).

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom), § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku (bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby), § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného

skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 25. septembra 2012, sp. zn. 2To/85/2012 a rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 17. septembra 2014, sp. zn. 2To/86/2014.

Obvinený uviedol, že záver o jeho vine nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, práve naopak vykonaným dokazovaním bola preukázaná jeho nevina. Jediným usvedčujúcim dôkazom je výlučne výpoveď poškodeného I. G., pričom existujú podstatné rozpory v jeho výpovediach. Poukázal predovšetkým na skutočnosť, že osoba, ktorá sa mala s poškodeným I. G. dohovárať, bola vysoká ako on 170 cm, neskôr uviedol výšku 178 cm, pričom obvinený meria 184 cm. Obvinený rovnako nie je tmavšej pleti ako poškodený popisoval páchatel'a. Evidentné rozpory pri popise páchatel'ov zo strany poškodeného boli ešte viac zreteľné pri výpovedi D. I., v rámci ktorej uviedol, že ukázal poškodenému fotografiu iného muža, či by to mohol byť páchatel', na čo poškodený v osobe na fotografii opoznal páchatel'a, pričom nešlo o podobizeň obvineného.

Ďalej v podanom dovolaní poukázal na nezákonnosť vykonania rekognície v prípravnom konaní, nakoľko došlo k nepriamemu ovplyvňovaniu a navádzaniu poznávajúceho na označenie osoby obvineného z dôvodu, že pri podobizni obvineného bolo poradové číslo menšej veľkosti v porovnaní s veľkosťou všetkých ostatných čísiel.

Výpoveď obvineného podporuje aj výpoveď úplne nestranného svedka, ktorý udalosť priamo sledoval, kolegu poškodeného - taxikára D. X., ktorý sa ohľadne vzhľadu páchatel'a vyjadril tak, že v žiadnom prípade nevyzeral ako obvinený. Svedok D. X. spochybnil dôveryhodnosť poškodeného I. G. a na dopyt ako by charakterizoval osobu poškodeného uviedol, že je to jedným slovom lump, problémový človek.

Obvinený ďalej uviedol, že navrhoval vykonať znalecké dokazovanie formou vypracovania znaleckého posudku ohľadne duševného stavu poškodeného I. G. z dôvodu, že bral drogy, bol v roku 2004 liečený na psychiatrii a bol mu uložený trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, nakoľko viedol motorové vozidlo pod vplyvom návykovej látky. Jediné odborník z oblasti psychiatrie a psychológie bol kompetentný zodpovedať či a do akej miery je poškodený schopný vierohodne zreprodukovať zažitú a popísať osoby, ktoré vnímal počas stresovej situácie a či nemá sklony k vymýšľaniu. Hoci súd neuskutočnil znalecké dokazovanie ohľadne duševného stavu jediného usvedčujúceho svedka, paradoxne bol vypracovaný znalecký posudok ohľadne duševného stavu obvineného. Vykonanie znaleckého dokazovania ohľadne duševného stavu poškodeného bolo nevyhnutné z dôvodu, že výpoveď poškodeného bola jediným usvedčujúcim dôkazom.

Za závažné pochybenie obvinený považuje, že počas prípravného konania orgány činné v trestnom konaní neodoberali z motorového vozidla poškodeného odtlačky ihneď pri obhliadke miesta činu po podaní trestného oznámenia z ľavých a pravých predných dverí a kľučiek, nakoľko páchatel' musel otvoriť predné dvere. Táto nedôslednosť orgánov činných v trestnom konaní zasiahla do práv obvineného na obhajobu a nebol dodržaný postup v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

Upriamil pozornosť na výpovede N. C. a I. Y., ktorí vierohodne vypovedali ohľadne pobytu na chate v W., na ktorej bol obvinený, čo potvrdzuje, že ak došlo k skutku, ako ho popísal poškodený, musela sa ho dopustiť iná osoba než obvinený, pretože je nepochybné, že dňa 28. mája 2010 bol na chate v W. spolu s týmito osobami. Považuje za nesprávne vyhodnotenie výpovedí týchto svedkov ako účelových.

Súd nehodnotil dôkazy objektívne, vyššiu relevanciu prikladal dôkazom svedčiacim proti obvinenému a naopak dôkazy, ktoré vinu obvineného spochybňovali, súd neakceptoval, čo považuje za zásadné porušenie rovnosti strán pred súdom.

Porušenie práva na obhajobu po povolení obnovy konania dovolateľ vyvodzoval zo skutočnosti, že voči rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie, pričom na odvolacie námietky obvineného odvolací súd dostatočne neprihliadol, čo sa prejavilo v tom, že krajský súd rozhodol tak ako okresný súd, pričom výmera trestu zostala taká istá.

Namietol, že po povolení obnovy konania vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. júna 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, došlo k zmene rozpätia trestnej sadzby, v rámci ktorej mohol súd ukladať trest a to namiesto 6 rokov a 10 mesiacov až 10 rokov a 8 mesiacov prichádzalo do úvahy rozpätie trestnej sadzby s dolnou hranicou trestnej sadzby 3 roky až 10 rokov a 8 mesiacov. Takže dolná hranica sa znížila o 3 roky a 10 mesiacov a súd mal zákonnú možnosť uložiť obvinenému aj trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a napriek tomu uložil obvinenému trest až 5 rokov.

Súd nesprávne vychádzal z existencie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona, na ktorú nemal prihliadať a túto bral do úvahy pri rozhodovaní o výmere trestu. Odvolací súd síce zrušil výrok o treste rozsudku súdu prvého stupňa a teda aj odkaz na ustanovenie § 37 písm. m/ Trestného zákona, táto náprava však zostala len vo formálnej rovine z dôvodu, že odvolací súd prevzal všetky závery prvostupňového rozsudku.

Obvinený uviedol, že súd mal aplikovať hmotnoprávne ustanovenia ohľadne poľahčujúcich okolností, a to ustanovenie § 36 písm. k/ Trestného zákona a § 36 písm. l/ Trestného zákona. V konaní sa priznal k skutku pod bodom 3/ a tento aj oľutoval, inak by súd nemohol prijať vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku a neprihliadol ďalej na to, že nahradil škodu, ktorú trestným činom spôsobil, čo výslovne uviedol pred súdom na hlavnom pojednávaní dňa 30. júla 2014 do zápisnice. Súd podľa obvineného nevyužil ani aplikáciu ustanovenia § 39 Trestného zákona.

Obvinený v závere podaného dovolania namietol, že súd prihliadal na správy o povesti z miesta bydliska obvineného, hoci sa tam nezdržuje a správy vypracovávala zaujatá osoba - príbuzná poškodenej.

Rovnopis dovolania obvineného bol v zmysle § 376 Trestného poriadku doručený všetkým stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina vo svojom vyjadrení z 19. decembra 2016 uviedol, že rozhodnutie súdu a konanie, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, bolo zákonné a nebolo porušené právo obvineného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Navrhol dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietnuť, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) po predložení spisového materiálu primárne zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), za splnenia podmienky, že obvinený využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie podal prostredníctvom svojho obhajcu.

Obvinený v písomných dôvodoch dovolania výslovne uviedol, že dovolanie podáva proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/84/2011, zo 4. júna 2012, ktorým súd právoplatne rozhodol o vine obvineného V. I. a tiež proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014, ktorým po povolení obnovy konania bol obvinenému právoplatne uložený úhrnný trest odňatia slobody.

V zmysle ustanovenia § 62 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého sa podanie posudzuje vždy podľa obsahu dovolací súd vyvodil záver, že dovolanie obvineného tak smeruje aj proti právoplatnému rozhodnutiu o vine a aj proti právoplatnému rozhodnutiu o treste. Lehoty pre podanie dovolania v tomto prípade z dôvodu uskutočnenej obnovy konania, vzhľadom na rozdielne dátumy doručenia právoplatných rozhodnutí krajských súdov vo výroku o vine a vo výroku o treste obvinenému, resp.

jeho obhajcovi (a teda z dôvodu samostatnej existencie a rozdielneho okamihu vyhlásenia oboch rozhodnutí) plynuli samostatne, a preto dovolací súd o podanom dovolaní rozhodoval pri jednotlivých dôvodoch dovolania samostatne, najskôr však po posúdení včasnosti podania dovolania proti obom rozhodnutiam krajských súdov.

1/ Vo vzťahu k dovolaniu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012 (výrok o vine obvineného V. I.):

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon, alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 370 ods. 1 Trestného poriadku, ak sa dovolanie podáva v neprospech obvineného, možno ho podať do šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi. Ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

Podľa § 382 písm. a/ Trestného poriadku, dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak bolo podané oneskorene.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012 vo výroku o vine obvineného pre skutky v bodoch 1/, 2/ a 3/ obžaloby bol ako vyplýva z priložených doručení, obvinenému doručený 19. októbra 2012 a obhajcovi obvineného 23. októbra 2012 (č. I. 1004). Obvinený preto mohol podať dovolanie do 23. októbra 2015. Dovolanie podal osobne 28. novembra 2016 (č. I. 1322), t. j. po uplynutí trojročnej lehoty od doručenia rozhodnutia obhajcovi, t. j. od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v predmetnej trestnej veci podal obvinený V. I. dovolanie zjavne oneskorene po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej lehoty na jeho podanie, preto súd bez ďalšieho dovolanie obvineného vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/85/2012, z 25. septembra 2012, ktorým sa rozhodlo o vine obvineného, postupom podľa § 382 písm. a/ Trestného poriadku odmietol ako oneskorene podané.

2/ Vo vzťahu k dovolaniu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014 (výrok o treste obvineného V. I. po povolení obnovy konania):

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014 ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané v zákonnej 3-ročnej lehote (rozsudok bol doručený 6. októbra 2014 a dovolanie bolo podané 28. novembra 2016). Dovolanie obvineného však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Obvinený v dovolaní uplatnil dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. K uplatnenému dovolaciemu

dôvodu je potrebné uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Obvinený sa v konaní domáhal predovšetkým doplnenia dôkazov o znalecké dokazovanie, posúdenia hodnovernosti svedka I. G. a predovšetkým sa domáhal zmeny hodnotenia dôkazov. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Obsahom dovolania obvineného je posudzovanie vykonaného dokazovania a z toho plynúcich záverov o nesprávnosti skutkového zistenia. Takéto námietky, smerujúce k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý by zodpovedal predstavám obvineného, svojím obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Za dôležité však dovolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že obnova konania bola povolená do výroku o treste a v tomto rozsahu sa obnovené konanie aj uskutočnilo. Obvinený preto v súčasnom štádiu konania mohol napádať iba správnosť a výšku uloženého trestu vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014, t. j. dovolací súd primárne skúmal len dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku, t. j. či bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Dovolací súd naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Trestného poriadku, ktoré sa vzťahujú k výroku o vine a teda k rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. septembra 2012, sp. zn. 2To/85/2012 (posudzovanie zákonnosti dôkazov, hodnotenie dôkazov v pôvodnom konaní a ostatných skutočností tvoriacich podklad pre rozhodnutie výroku o vine alebo nevine obvineného) a ktorých naplnenie obvinený namietal, nemohol dovolací súd podrobiť prieskumu, a to z hľadiska naplnenia vyššie uvedených dovolacích dôvodov vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014, lebo dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. septembra 2012, sp. zn. 2To/85/2012, bolo odmietnuté pre nedodržanie lehoty na podanie dovolania a ako bolo vyššie uvedené dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014 možno podrobiť vecnému preskúmaniu, len pokiaľ ide o trest obvineného.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že tým, že súd v trestnej veci obvineného neaplikoval ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 Trestného zákona, v dôsledku čoho uložený trest obvinený pociťuje ako neprimeraný, nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Trestného poriadku. Pokiaľ totiž súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci trestnej sadzby, ktorá bola znížená už aj tak použitím asperačnej zásady v zmysle ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona preto nezakladá žiadny dovolací dôvod.

Neobstojí ani námietka obvineného vo vzťahu k priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona. Odvolací súd totiž žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona v trestnej veci obvineného neaplikoval, práve naopak krajský súd napravil pochybenie okresného súdu, ktorý aplikoval ustanovenie § 37 písm. m/ Trestného zákona (strana 5 rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014). Z obsahu spisu dovolací súd nezistil ani žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona.

K dovolaciemu dôvodu obvineného podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu sa chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Z dikcie tohto ustanovenia je jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené podmienky povinnej obhajoby. V posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Obvinený V. I. mal v priebehu celého konania po povolení obnovy konania ustanoveného obhajcu JUDr. Zdenku Hruškovú, advokátku v Žiline. V posudzovanej veci dovolacím súdom porušenie práva na obhajobu nebolo zistené, preto nemohol byť naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na tomto základe, bez meritórneho preskúmania veci, na neverejnom zasadnutí konštatoval, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To/86/2014, zo 17. septembra 2014 naplnený nebol, a preto tento mimoriadny opravný prostriedok podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.